

Inhoud

Van de redactie	1
Van de voorzitter	1
Gezocht: Academici met managementpotentieel	2
Jaarboek '93'94 kopy gevraagd	5
American Dream	6
Nieuwe wereldrecords ontbinden in factoren	7
Kollem	8
WIRE: van de wieg naar de eerste kinderstappen	9
Gezever	11
Infima	15
Oplossing cryptogram	16
Wiske weet raad	17
The Canada Connection I	18
What's on Internet?	19
MUD, de verboden wereld	19
Oplossing Zomerpuzzel	20
Intro 1994: zuipen en veel lol	24
Tentamenhitlijst	25
De Wervingsdagen	26
Mededelingen	27

Van de redactie

Kees van Tol

Van de voorzitter

*Als de bladeren van de bomen zijn verdwenen
En de kou haar intrede doet
Dan denken we aan die we missen en van binnen
schijnt een warme gloed*

Zo, het is weer kerstvakantie. Na een drukke tijd, met veel gedoe, georganiseer, vergaderingen en feesten is er dan nu tijd gekomen om een week lang, onderuit gezakt niets te doen. Maar ja, the times they are a-changin', dus zal de moderne student wel niet gaan rondhangen maar werken of iets dergelijks. Ritzen's plannetjes bedreigen iedereen, dus zal de modale student in zijn kerstvakantie wel aan het bijklussen zijn. Maar de kerstvakantie is ook een tijd van terugdenken. Het einde van het jaar geeft altijd reden tot overpeinzingen. Denken over het afgelopen jaar, alle fijne, prettige dingen. Alle belangrijke dingen, maar ook alle minder plezierige dingen.

En natuurlijk denken velen dan terug aan Anneke. Ondanks dat we wisten dat haar ziekte serieus was, kwam het bericht dat zij er niet meer was voor menigeen als een schok. En plotseling staat iedereen stil bij de eindigheid van het leven. Zeker dat viel te merken aan de stemming bij GEWIS gedurende de inhaalweek en de eerste tentamenweek. Maar er waren ook gezellige dingen. Neem het zeilweekend, het zaalvoetbaltoernooi en natuurlijk het GEWIS-feest en het 12-1/2 jarig jubileum-feest, dingen die toch altijd de pret van het student zijn duidelijk weerspiegelen. De koude treedt in, dus dient de innerlijke mens versterkt te worden.

Of de serieuze dingen. De ALV, aiaiai mijn eerste als voorzitter, is een jaarlijks terugkerend december-fenomeen. Op het moment dat ik dit schrijf, weet ik nog niet wat hij allemaal gaat brengen, maar hopelijk is de ALV goed verlopen.

Maar laten we in de kersttijd ook vooral vooruit kijken. Wat ligt er allemaal in het verschiet in 1995? Wat zal er gebeuren in dat hele jaar? Onverwachte dingen het liefst, leuke onverwachte dingen. We kunnen hopen op een gezellig midwinterweekend, een slapeloze Hongarije-uitwisseling of een brallende dies. Maar laten we vooral hopen op een geslaagd jaar !

*In de koude, lange winteravonden
aan het einde van het jaar
Treuren we om de vergane jaren
Maar het nieuwe is weer daar*

*Temidden van de vorst en de kilheid
is er weer een jaar voorbij
Maar er komen er nog zoveel en dat vooruitzicht
maakt zelfs de kwaadste denker blij*

Prettig kerstfeest en een gelukkig nieuwjaar

Philip Bierhoff

H'Akkrum w'ol of h'Akkrum w'net?

Zaterdag 15 en zondag 16 oktober jongstlede is er weer yn GEWIS-siljweeke. geweest. Hier it verslag van yn Friese siljbotenverhuurster.

van yn onzer forslachjowser u't Friesland

Activiteit

Nou, op freedmiddei was it dan zo fier. Er zoude alvast twa minske, Gezanik genemd, u't it Sude kome om alle afspraak te bioarderje. Ze zoude yn seilweake hâlde. We hadde ôfprate dat ikke hja zou helje, we konde dan de saeke alvast afhandele. Hja wilde van te vore al wat ynkeape doe, welke hja met myn autootje zoude forfiere. Kom ikke doar oan, stoan hja doar met fjouwer kratte bier, yn hoop ete en bagage te wachtsje. Alles yn de auto propt konde we goan.

Inkelde ure letter kwam de rest van de groep, welke ook veel alcohol by had en ludruchtig oankwam. Nou moet ikke zegge dat er wel yn poar leuke knape byzate. Efterôf bleek de aerdichste niet te kunne vare, hy kwam fêst te zitte yn in reidpol. Aerdich als ikke ben, bied ikke oan u's gesellich hûsje ter beschikking te stelle oan de meute om doar de freedjoun warm troch te brenge. Vanuit de bedstee hoorde ikke hja zinge en de folgjend dei bleek dat hja heel onze biervoorraad er doorhee hadde gejoagd. Nadat hja de folgjende dei earst de douches en de W.C.'s hadde vervuild, siljde hja op zeer klungelige wyze met wynkracht nul uit. Myn man zei nog: Als dat moar guod goat.

Nadat ikke it earrebarrenest van de antenne had verwyderd en deze guod had gericht, hoorde ikke op it nieuws dat op de Wyde Ee yn kloft siljers was gesignaleerd die via de Princenhof rjochting Earnewald voer of beter dobberje. De kloft was niet echt ervare yn it silje, waarby ook kwam dat de finger erg kâld ware, waardoor de al eerder genoemde swiete boai it silj losliet en yn in reidpol belande.

Na enige ure slepe, je kon ondertusse gee hand meer voor oge zie, kwame hja via it Pikmeer oan te Grouw. Doar werd gesignaleerd dat hja rjochting friettinte, en doarna herberch vertrokken.

Inkele buurtbewoners verkloarde dat hja loat yn de nacht terugginge rjochting have en doar op yn boot nog wat naproatte. Teffens is gesignaleerd dat

inkelde meidoggers op zoek ginge noar bordjes die makkelyk mee te neme ware. Wat hja niet wiste is dat Friske bordjes altiten stevig ophange, hja kunne tege wynkracht tolve en dus zeker tege yn persoan die W Slapjes werd genemd.

Wiljens ginge it yn de siljboot gewoon troch met drinke en prate en stoere verhalen vertelle. Ook zyn twa mense nog yn sketch goan opvoere op de kade oer yn man die oan land was gekrope by yn poaltje. Dat was yn '48, of was it toch yn 49? Nee, nou ikke er oer neitinke, it was 48.

Toen elkenien yn sloap was gevalle, hadde trye mense er nog gee genoeg van en ginge opnieuw de stêd in. Doar bedonderde hja yn Fries. Hja gawe hem yn drankje, Wodka, waarop hy hygend uitriep: Sodeju, dat spul brân wel zeg! Fierders bleve hja nog wat op de kade zitte onder it geniet van yn verwarmertje of trye.

Snein voere hja opnieuw u't met yn iets sterkere wyn. Om't de jonkheit net veel fantasy had, voere hja hetzelfde rondje, moar dan yn omgekeerde richting. Reidpolle werde vakkundig ontweke, wyn werd guod yn de silje gehoude en waar geen wyn was werd gepeddeld. Hja kwame oan op it meer de Wyde Ee, alwaar hja dom rondjes voere om uitgeworpe fesse hee. Een siljeboat, met yn belachelyke flagge yn de top, deinsde er zelfs net voor terug om de boei van yn folsleine frjemde mede te nemen.

Na yn dei guod vare, is it lekker batse. Mar om dit ongezie te dwaen, is zeer slim op yn overvol mear. In groue keardel met yn mûle als yn âljeboei liet zyn manlik slachte frivool zien oan yn voorby varende reizgerboat, wilens freonlik zwoaiend noar de andere kant.

Na al deze poeskrekt kwamen de siljboate veilig oan, alwaar myn man hja opdroeg op die siljboate skjin te meitsje. Na tweid ûre kon ikke hja weer op de trinske sette rjochting Eindhoven. Wat er yn de trinske allemaal is barre, doar kan ikke allinne moar noar riede.

Drie wijzen uit het westen.

Drie snelle auto's rijden op de A10 richting Den Bosch. "Waar gaan die zo hard heen?", vraagt een wegwerker zich hoofdschuddend af, en gaat weer verder met graven. Het is bitter koud. Maar drieduizend kilometer verderop schijnt de zon op groene valleien en de kale rotsen erboven, als waren het wachters, waken over de vredige stilte onder hen. Ergens in die stilte staat een chip-fabriek, en niet zo maar een, neen, men maakt daar de chip die het werk van alle andere chips op aarde over zal nemen, een soort van verlossingschip.

Mandelbro

Kerst

Ondertussen staan de drie wijzen in een flinke file en nadat er eentje zijn blik laat vallen op de geheel lege kar-poelstrook rijden ze nu weer hard verder. De lege plaatsen in hun auto's slim opgevuld met namaak schapen en andere viervoeters aangezien de wijzen natuurlijk geen opblaaspoppen bij zich hebben.

Een van de drie wijzen neemt even vlug zijn rekenmachine ter hand en berekent zo op het oog, aan de stand van de kunstzon die stuk is en boven een vaste plek van de aarde schijnt te blijven hangen, de afstand tot hun doel. Naast kunstmanen heeft men ook al kunstzonnen uitgevonden die dienen om bepaalde gebieden ook 's nachts te verlichten en zodoende de groei van bepaalde gewassen te bevorderen. Maar nu staat een van die kunstzonnen recht boven de chipfabriek, en dat is handig voor de drie wijzen in hun snelle auto's. Zij zijn namelijk op weg naar die fabriek.

In een brochure was uitgebreid te lezen geweest over de aankondiging van de "geboorte" van de nieuwe chip en ze wilden er als eersten bij zijn, vandaar hun haast. Twee chip-ontwerp-en-constructie-robots, de modellen J023F en M4R14 waren gereed met hun voorbereidingen, en het bakken van de chip was reeds in volle gang. Zenuwachtig kijkt een der wijzen op zijn horloge: "Als we maar op tijd komen", denkt hij en geeft nog een beetje extra gas.

J023F en M4R14 zijn ondertussen druk in de weer, maar helaas, de accommodatie is niet al te best aangezien de meeste laboratoria zijn gesloten omdat het meeste personeel op wintersport is. Daarom hebben de beide robots besloten om de chip in de robot-opslag-en-reparatie-annex-circuit-test-ruimte te maken, daar is immers voldoende gereedschap beschikbaar en aangezien robots van zichzelf al stofvrij kunnen werken, hoeven ze zich over een

stofvrije ruimte en - kleding geen zorgen te maken. De chip zal in een wat afwijkende behuizing geplaatst worden aangezien de mooie plastic omhulsels alle in de gesloten laboratoria liggen.

Na een paar uur racen over de snelwegen komen de drie wijzen dan eindelijk aan bij de fabriek en met piepende banden komen de auto's tot stilstand. Alle drie halen ze een koffer uit de kofferruimte met het kofferdeksel en, na het laatste weer gesloten te hebben, spoeden ze zich naar de ingang van het complex.

Daar aangekomen drukken ze flink op de bel maar doordat J023F en M4R14 zo druk bezig zijn horen die hen niet. Ook hebben zich enkele TUE studenten en hun herders bij de ingang verzameld in de hoop een stageplaats of zelfs een baan te kunnen vinden, dit laatste omdat het zo rustig was in de fabriek dat men dacht dat er wel een hoop werk voor het opscheppen zou liggen. Natuurlijk oefende het prachtige licht van de defecte kunstzon ook enige aantrekkingskracht op hen uit.

Bellen en op de deur bonzen halen beide geen z*k uit dus besluit men om een rondje om het gebouw heen te maken en zo misschien een plek te vinden waar men zich toegang zou kunnen verschaffen. Een der studenten vindt tenslotte een open raam en na dit stukgegooid te hebben klimt iedereen, inclusief de drie wijzen, naar binnen.

En jawel, daar staan J023F en M4R14 die zich allebei een beroerte schrikken en aanstalten maken om de indringers met hun rocket-launchers en bfg's of hoe dergelijke moderne wapens ook mogen heten weer naar buiten te schieten. Maar aangezien de robots nogal menslievend zijn en de chip juist gereed was besluiten ze de groep als eersten kennis te geven van het ontstaan en de mogelijkheden van de nieuwe chip. De drie wijzen halen daarop software, epoxy en andere nuttige dingen die voor de chip van pas zouden kunnen komen te voorschijn en leggen die vlak voor de lage tafel waarop het sublieme micro-electronica-geheugen-en-bus-met-rom-en-ram-plakje sillicium ligt uitgestald. De TUE studenten zijn verrukt en een nieuwe hoop maakt zich van iedereen meester. Spoedig zal iedereen over en van de nieuwe chip kunnen lezen en horen, daar is men van overtuigd.

Gelukkig Nieuwjaar

Sandalen, het is jammer van de sandalen.

Richard Braeken is een zesde jaars informatica student aan onze faculteit. Zijn afstudeerwerk vindt plaats aan de universiteit van Toronto, Canada, van alwaar hij ons op de hoogte houdt van de gang van zaken.

Richard Braeken

Abroad

Toronto, op een uur van Niagara Falls, is qua inwonersaantal niet de grootste stad van Canada, maar het is wel de belangrijkste stad. Zo vormt het het financiële middelpunt van het land. Dit leidde tot een hevige strijd tussen de verschillende banken, waarbij iedere bank de andere probeert af te troeven. Eén bank besloot om goud te mengen met de grondstoffen toen men hun wolkenkrabber ging bouwen, waardoor het nu duidelijk opvalt wanneer de zon schijnt. Een andere bank had problemen met het feit dat men 'maar' 68 verdiepingen mocht hebben. Men ging ermee naar de rechter maar ze verloren. Ze vonden echter een gat in de wetgeving. Door nu de plafonds 15 cm hoger te maken kon men de hoogte bereiken van een 72 verdiepingen tellende wolkenkrabber en niemand kon er iets tegenin brengen. Dit alles leidde ertoe dat er een flink aantal wolkenkrabbers in het centrum staan. Maar het meest opvallende gebouw is toch de CN Tower.

De CN Tower is het hoogste vrijstaande gebouw ter wereld (533m) en staande op het uitkijkplatform kun je bij goed en helder weer Amerika aan de andere kant van Lake Ontario zien liggen.

Naast de CN Tower ligt Skydome. Dit is het eerste sportpaleis met een uitschuifbaar dak en volgens de trotse Torontonians (?) het enige in de wereld dat ook daadwerkelijk werkt (Wanneer is het nieuwe Ajax-stadion eigenlijk af?). Als het op een wedstrijddag goed weer is en niet te koud is het dak open en mocht het beginnen te regenen dan kost het 20 minuten om het te sluiten (lang genoeg om flink nat te worden, maar dit terzijde). Skydome is de thuisbasis van de Toronto Blue Jays, de wereldkampioenen baseball van 1992 en 1993. Dit jaar zijn ze het niet geworden. Reden is dat er gestaakt wordt. Ik heb so wie so pech. Want naast baseball wordt er ook gestaakt bij het ijs-hockey. Volgens de geleerden is dit één van de oorzaken waarom het aantal zwangerschappen en het aantal zelfmoor-

den stijgt.

Ik heb wel al enkele American Football-wedstrijden mogen aanschouwen (eigenlijk een Canadian Football-wedstrijd want er zijn enkele verschillen tussen de Canadese en Amerikaanse versie). Eén wedstrijd die ik zag ging om het kampioenschap van de Universiteiten. 30.000 studenten in de Skydome die uit hun dak gingen (merk op: hun dak, wat het dak was gesloten). Bijna allemaal waren ze geverfd of gekleed in de kleuren van hun universiteit.

Ik moet toegeven dat het 'Football' me bevallen is. De sport is aardig en de show erom heen is indrukwekkend. In Skydome bevindt zich een scorebord dat de hoogte heeft van drie verdiepingen en dat de scherpte heeft van een televisietoestel. Hierop verschijnt allerlei informatie en de beelden van de wedstrijd. Ik betrapte mezelf een gegeven moment erop dat ik meer naar het scorebord zat te kijken dan naar het veld.

Een typische Canadese sport is Lacrosse. Hierbij spelen twee ploegen op een ijs-hockeyveld (zonder ijs). Iedere speler heeft een soort visnetje in zijn hand. Met dit instrument gooit men het balletje naar elkaar over en probeert men de goal-keeper te verslaan om zo een doelpunt te scoren. Overigens kijkt men niet op een elleboogje meer of minder. Maar dat is bijna normaal voor alle sporten die in Noord Amerika populair zijn.

In Skydome ligt verder nog het 'Hard Rock'-café en een hotel. Vanuit dit hotel kun je de wedstrijden volgen. Als je dat tenminste wilt. Er is een geval bekend van een paartje dat bezig was met hun eigen sportactiviteiten. Een oplettende cameraman zag het en het hele stadion kon meegenieten. Tegenwoordig moeten de gasten een formulier ondertekenen dat dit niet meer voorkomt. (Snap je dat nou?)

Andere wetenswaardigheden: Toronto heeft de grootste "Underground City" ter wereld. Er is een gangenstelsel met een totale lengte van ongeveer 5 kilometer en dat zes blokken beslaat en waar vele winkels en restaurants liggen. Reden voor de aanleg is waarschijnlijk de winter. Het kan hier "goed" koud worden. Min 20 is niet abnormaal en wie wil er nu men zo'n temperatuur op straat lopen? Mocht je dit overigens wel willen (de zomer is ook hier warmer dan de winter) dan loop je in

ieder geval over schone trottoirs. Toronto heeft de grootste concentratie straatvegers ter wereld.

Geen zin om te winkelen? Dan kijken we toch TV (het stukje begint langzamerhand op een commercial te lijken, maar ja als je hier TV kijkt wordt je ermee overladen). Ze hebben hier volgens mijn informatiebronnen het grootste aantal televisiezenders van Noord Amerika. Probleem is echter hoe je de programma-informatie weergeeft in de tv-gidsen (alle zenders op 2 pagina's werkt hier niet echt). Wat men hier dan ook doet is i.p.v. een indeling in zenders een indeling in uren. Men laat zien welke programma's om b.v. 20 uur beginnen en welke om 20:30 uur enzovoort. Populaire series zijn hier Beverly Hills 90210, Melrose Place, the Simpsons, Home Improvement en Seinfeld. Series die een aantal maanden voorlopen op de afleveringen in Nederland. Wat weer als voordeel heeft dat de Halloween-aflevering ook werkelijk tijdens Halloween wordt uitgezonden. Een andere serie is Superman. Leuk detail hierbij is dat de schepper van Superman, Joe Schuster, zijn inspiratie op deed voor de strip tijdens zijn werkzaamheden voor de Toronto Sun, dat hij voor zijn verhaal omtoverde tot "The Daily Planet".

Genoeg wetenswaardigheden. Laten we het eens hebben over mensen die er wonen. De Torontonians zijn bovenal vriendelijk. Soms zelf te vriendelijk. Iedereen vraagt constant hoe het met je gaat. Het duurde effe voordat ik door had dat dit hun manier is om iemand te groeten. Tegenwoordig heb ik dan ook mijn standaard-antwoord klaar liggen: "Fine and you?" of om te kijken of ze ook wel echt luisteren: "Bad and you?". Wat ik opvallend weinig hoor is gevloek. Het was fantastisch om te horen van iemand dat ze 12 f***ing uur lang les gegeven had. De verklaring voor haar gedrag was duidelijk: het bleek dat ze niet uit Canada kwam maar uit Engeland.

Dat is een ander punt wat hier opvallend is: de enorme grote hoeveelheid buitenlanders. Je hebt hier de grootste Italiaanse gemeenschap buiten Italië en ook de Chinese behoort tot de grootste in de Westerse wereld. Iemand vertelde me dat Toronto door de Verenigde Naties uitgeroepen is tot de meest multiculturele stad ter wereld. Eigenlijk is dit niet zo raar. Wat het aantal eerste en tweede generatie Canadezen is hoog. Het viel me

dan ook op dat wanneer je kennismaakt met een Canadees hij/zij zal zeggen waar hij/zij oorspronkelijk vandaan komt. Janmaat zal hier dus weinig stemmen halen. Overigens in november werd er een nieuwe gemeenteraad en een nieuwe burgemeester gekozen. Nu ben ik officieel een toerist, maar ook ik kreeg een oproep om te gaan stemmen. Ik ben pas twee maanden in Canada, ben een Nederlander en officieel een toerist en ik mag gaan stemmen! Wat een land! Waarschijnlijk hebben ze een fout gemaakt. Ik heb echter gestemd, zij het ongeldig, want je kunt niet van mij verwachten dat ik in twee maanden op de hoogte ben van de lokale politiek.

Een punt wat de meeste studenten aan zal spreken is het uitgaansleven. Wat zijn de verschillen met Eindhoven: meer keus, korter en duurder. Meer keus spreekt voor zich. Er is voor elk wat wils. Zo zit je de ene avond op de 51ste verdieping van een wolkenkrabber aan een cocktail te nippen en de andere keer in een exclusieve club of discotheek.

Korter: Om 1 uur gaat de tap dicht, maar dit is misschien maar goed ook want de prijzen zijn hier ook hoger. Voor een ruime halve liter bier (het standaard-formaat) betaal je op z'n minst toch zo'n 6 gulden. Krijg je geen hoofdpijn van het bier dan krijg je dat wel van de rekening. Als je uitgaat neem dan wel je paspoort mee. Want je moet kunnen aantonen dat je minstens 18 bent. Nu hebben ze dat aan mij nog niet gevraagd. Ik heb waarschijnlijk een oude kop.

Toronto bevalt me wel. Ik heb het hier goed naar mijn zin. Je merkt aan alles dat je in een wereldstad leeft, want er is voor ieder wat wils. Er is echter één ding dat me wel dwarszit: Waarom dragen zoveel mensen sandalen? Ik heb zelfs personen gezien die naast een stropdas en pak ook sandalen dragen. Och, het wordt kouder. Dan zal het met de sandalen ook wel afgelopen zijn.

In ieder geval prettige kerstdagen en een aangenaam 1995.

Uw verslaggever in het verre Canada.

Nu het einde van het jaar nadert is het tijd om eens extra knorrig uit te halen. Eigenlijk ben ik niet in de stemming, want zojuist heb ik mijn leesbril teruggevonden. Deze was ik een paar jaar geleden kwijtgeraakt, ik wist niet waar. Maar gisteren werd ik opgebeld door een vriendelijke oude Italiaans-Nederlandse heer, die hem had teruggevonden. Hij zat in een brilledoos, die vol roet en met een brandlucht ergens voor het hoofdgebouw op straat lag. Kennelijk ben ik hem in het Auditorium lang geleden kwijtgeraakt, en heeft er jarenlang niemand het ding opgedaan en contact gezocht met het adres op de binnenzijde van het deksel. Gelukkig zijn mensen van buiten de TU ondernemender en aardiger. Toen ik bril met doos kwam ophalen was hij al helemaal schoongemaakt.

Dit is eigenlijk al teveel lichtpuntjes om lekker bij te kunnen somberen aan het eind van het jaar. Gelukkig biedt de krant voor Het Denkend Deel Der Natie meer inspiratie. Daar maakt een juristencollectief op 22/11/94 de kachel aan met de Nederlandse spellingswet van 1947. Nu u wegens opgemelde roetontwikkeling het TUE-dictee waarschijnlijk heeft moeten missen, en door activiteiten van een Bruine Heer het minkukel ook al dreigt te vergaan, moet de volgende tirade het gemis vergoeden.

Volgens de nog steeds officiële Nederlandse spelling wordt een afkorting van een woord door een punt gevolgd. Daaraan herkent men afkortingen. Het maakt niets uit of de laatste letter van het oorspronkelijke woord ook de laatste letter is van de afkorting. Sommige afkortingen hebben geen punt achter zich, namelijk de namen van chemische elementen en maten en gewichten, en ook de gevallen waarin een gebruikelijke afkorting als zodanig wordt uitgesproken (cd, vut) krijgen geen punt. Dus: Na het beluisteren van een cd, roerde de vutter een kg Cd door de thee.

In de WHW (Wet op het Hoger onderwijs en het Wetenschappelijk onderzoek) van 1993 wordt (in artikel 7.20) de academische titulatuur geregeld op een wijze die in strijd is met de spellingswet. Daar wordt nl. voorgeschreven dat de afko's mr, drs, dr, ir allemaal zonder punt zouden moeten. Met andere woorden, iemand die een diploma heeft gekregen als gevolg van het bijeensprokkelen van 168 studiepunten, moet zijn titel met drs afkorten.

Wat de wetgever tot deze ridicule nieuwlichterij heeft gebracht is niet duidelijk. Volgens de mythe van Occam dient de meest eenvoudige verklaring het eerst onderzocht te worden, namelijk dat de wetgever een sul is die niet verder kijkt dan het stijlboek van *de Volkskrant*.

Er zijn echter andere verklaringen. Wetten worden in elkaar geknutseld door meesters in de rechten, die het natuurlijk al jaren een doorn in het oog is dat zij verward worden met Amerikaanse en Engelse Mistrs. Dat is nu een stuk lastiger.

Een andere mogelijkheid is dat we mr en drs moeten opvatten als een betekenisloos logo (voor logo's gelden andere regels). Dat klopt heel goed met de veronderstelling dat een opleiding van 168 studiepunten eigenlijk geen fluit voorstelt, zeker als je in aanmerking neemt met hoeveel begeleiding, voorzeggen en handje-vasthouden en tentamennorm-vervaging die gepaard gaat.

Hoe zit het dan met ingenieurs? Vroeger waren die Ir. of ir., maar nu ir, zonder punt (althans wanneer we de wetgever mogen geloven). Waarom is die punt bij de ingenieur ook weg? Ir zonder punt betekent al wat, namelijk Iridium. Iridium is een bijzonder metaal dat gebruikt wordt om vulpenpunten extra hard en slijtvast te maken. Welnu, iridium vulpenpunten wekken de suggestie van mannen en vrouwen van goud van trouwring-kwaliteit, met vlijmscherp aangepunte slijtvaste geesten, in staat tot de produktie van geschriften die aan de hoogste normen voldoen, kortom ingenieurs.

Kennelijk wil de wetgever dat afgestudeerden met 168 studiepunten van een technische universiteit die associatie wekken, dus: weg met die punt! Maar Ir met een hoofdletter laten schrijven, daar heeft de wetgever het lef toch niet voor. Het contrast tussen illusie en werkelijkheid zou dan te schrijnend worden.

Bovenstaande slaat op titels die nauwelijks buiten Nederland bestaan. Zoiets als 'doctorandus' doet denken aan mensen uit India die in vroeger tijden op hun visitekaartje

'bachelor (failed)' lieten drukken, ten teken dat ze toch nog zoveel onderwijs hadden gehad dat ze een universiteit van binnen hadden gezien. De enige echte academische titel is die van doctor. Die is internationaal. En ook door de WHW gecastreerd, van zijn enige balletje ontdaan.

Het curieuze is dat de zojuist genoemde wet toestaat (in artikel 7.23) in het buitenland verworven titels te gebruiken op de wijze die in het buitenland gebruikelijk is. Dus als u een 'dr.' of een 'Dr.' tegenkomt dan kan het zijn dat het een charlatan is zoals Dr. A. Vogel (die een doctoraat honoris causa van de een of andere bijgelovige universiteit heeft gekregen, mogelijk na een vorstelijke gift), maar het kan ook iemand zijn die aan een buitenlandse universiteit door stevig nadenken die titel heeft gekregen. Ook is het theoretisch mogelijk dat u een in Nederland gepromoveerde persoon ontmoet die bovendien de spellingswet van 1947 hoger acht dan een of andere miskleun van Lubbers en Ritzen uit 1993.

Deze laatste soort zal wel spoedig uitsterven. Na het minkukel grijpt de nederdenk om zich heen: het zelfingenomen principe om alles op een andere, klunzige, kneuterige en ingewikkelde manier te willen doen, en vooral telkens opnieuw en in detail regelen datgene waar al heldere regels voor zijn of waar helemaal geen regels voor nodig zijn. En nederdenk is fataal voor elk behoorlijk gevormd mens.

Filmrubriek

Er zijn altijd al bepaalde acteurs en actrices geweest, die iedereen van gezicht kent, maar hun naam zal weinigen iets zeggen. Klassiek voorbeeld is Edward G. Robinson, die in meer dan 100 films de slechterik mocht spelen. Iedereen kent zijn gezicht, hij werd het voorbeeld van menig acteur, maar prijzen heeft hij nooit gewonnen en zijn naam zal weinig bellen laten rinkelen.

Kees van Tol

Tot voor kort was Harvey Keitel (1941) een vergelijkbaar geval. Hij heeft in menig film een memorabele rol gespeeld, maar bij het grote publiek is hij nooit echt bekend geworden. Daar lijkt de laatste tijd wat verandering in te komen, maar er is voor ons schrijvers nog genoeg werk te doen.

Vertellen over Keitel is haast onmogelijk zonder de namen van Martin Scorsese en Robert DeNiro te noemen. Keitel maakte zijn debuut in 'Who's That Knocking at My Door' (1967), van een eveneens debuterende Scorsese. Zijn doorbraak maakte hij met zijn derde film 'Mean Streets', eveneens van Scorsese. In de vroege films van Scorsese speelde een andere jonge acteur, Robert DeNiro. De gelijkenis tussen Keitel en DeNiro is frappant. Beiden hebben een Italiaans uiterlijk, een moedervlek onder hun oog, de zelfde manier van lachen en beiden zijn aanhanger van het zogenaamde 'Method Acting'. Dit betekent dat acteurs zich zoveel mogelijk

inleven in de figuur die ze spelen.

Na 'Mean Streets' kwam het drietal elkaar weer tegen in 'Taxi Driver'. DeNiro kreeg de hoofdrol, Keitel mocht uitzoeken welke rol hij wilde spelen. Iedereen dacht dat hij de rol van campagne-leider zou nemen, maar tot ieders verrassing koos hij voor de rol van pooier van Jodie Foster. Dit gedrag typeert Keitel. Hij kiest niet voor het grote geld, maar neemt de rollen waarin hij zich lekker voelt. 'Taxi Driver' betekende een ommekeer in de carrière van Harvey Keitel. Martin Scorsese ging verder met Robert DeNiro als zijn belangrijkste acteur, Keitel bleef achter. De meeste regisseurs zagen hem als een acteur die typisch bij Scorsese paste, zodat hij zonder werk kwam te zitten en zijn toevlucht zocht in Europa.

In Europa kreeg hij de kans om te werken met vooraanstaande regisseurs als Ettore Scola, Nicholas Roeg en Bertrand Tavernier. In deze periode werd duidelijk dat Keitel's Amerikaanse manier van acteren, zich niet goed verdroeg met de Europese manier. Hoewel hij uitstekende rollen speelt, komen ze de film als totaal niet ten goede. Keitel ging weer terug naar de Verenigde Staten. Door zij ietwat com-

pacte en gedrongen bouw is hij uitermate geschikt om mensen te spelen die fysiek aanwezig zijn. In zijn geval betekende dat dat hij meestal agenten of gangsters speelde.

De laatste jaren lijkt het wel of de carrière van Keitel een sprong voorwaarts maakt. Hij speelt nog steeds 'tough guys', maar nu in films als 'Thelma and Louise', 'Bad Lieutenant', 'Sister Act' en 'Reservoir Dogs'. Deze laatste film is een verhaal apart. Dit debuteert van Quentin Tarantino (voor velen het nieuwe wonderkind van de moderne cinema) zou eerst als low-budget film worden gemaakt, met vrienden van Tarantino in de hoofdrol. Keitel kreeg een exemplaar van het script in handen en wilde graag de hoofdrol spelen. Zijn naam bleek voldoende om geld binnen te halen voor een normaal budget, zodat 'Reservoir Dogs' als een volwaardige film gemaakt kon worden. In de tweede film van Tarantino 'Pulp Fiction' heeft Keitel weer een rol. De film is nog

niet in Nederland uit, maar de berichten uit het buitenland zijn veelbelovend.

Een buitenbeentje tussen de laatste films van Keitel is 'The Piano' van Jane Campion. Campion maakte eerder films als 'An Angel at My Table'. Prachtige films, maar meer bedoeld voor een cinefiele publiek. Voor 'The Piano', die zich in Nieuw-Zeeland afspeelt, koos Campion voor Amerikaanse acteurs. Keitel, die in zijn Europese periode al had bewezen moeiteloos overeind te blijven in de meest uiteenlopende rollen, kon hier alle registers open trekken. Het gevolg was een film van een ongehoorde schoonheid, die beloond werd met diverse Oscars.

De carrière van Keitel bevindt zich nu op een punt, waarop hij uit kan groeien tot n van de grote namen van Hollywood. Maar als dat niet mocht gebeuren, is er nog geen kind verdronken. Voor de ware film liefhebber, zal Keitel voorlopig nog wel kleine juweeltjes neerzetten.

Filmografie

- 1968 Who's That Knocking at My Door?
- 1970 Street Scenes
- 1973 Mean Streets
- 1974 The Virginia Hill Story
- 1975 Shining Star (That's the Way of the World), Alice Doesn't Live Here Anymore
- 1976 Mother, Jugs & Speed, Taxi Driver, Buffalo Bill and the Indians, or Sitting Bull's History Lesson
- 1977 The Duellists, Welcome to L.A.
- 1978 Fingers, Blue Collar
- 1979 Eagle's Wing, H.E.A.L.T.H., La mort en direct (Death Watch)
- 1980 Saturn 3, Bad Timing: A Sensual Obsession (1980)
- 1982 The New World, The Border, Order of Death (Cop Killer), La Nuit de Varennes 1983 Une Pierre dans la bouche Exposed
- 1984 Falling in Love, Nemo
- 1986 Un Complicato intrigo di donne, vicoli e delitti (Camorra), The Men's Club, Wise Guys, Corsa in discesa, Knight of the Dragon, La Sposa Americana, Off Beat
- 1987 L'Inchiesta, Hello Actor's Studio, Dear America, The Pick-up Artist 1988, The Last Temptation of Christ, Blindsight, Caro Gorbachev
- 1989 January Man
- 1990 The Two Jakes, Due occhi diabolici
- 1991 Buggy, Thelma and Louise, Mortal Thoughts
- 1992 Reservoir Dogs, Sister Act, Bad Lieutenant
- 1993 The Young Americans, Snake Eyes, The Piano, Rising Sun, Point of No Return (The Assassin)
- 1994 Pulp Fiction